

jeg kan for mit Vedkommende erklære, at jeg i det hele tror, at det er en hensigtsmæssig Ordning, som her er foreslaaet.

Dog har jeg ogsaa nogle Bemærkninger at gøre med Hensyn til den Maade, hvorpaa man har tænkt denne Sag gennemført. Ganske i Forbigaaende skal jeg bemærke, at medens Kvinder ikke kunne være Dommere i Arbejdsretter, men kun kunne være med til at vælge Dommere i disse, medfører Lovforslagets § 19, at Kvinder kunne være med til Boldgift, være med i Enighedskamrene, som nemlig kunne suppleres med andre Medlemmer end dem, der egentlig høre til Retterne. Forholdet er altsaa det, at dersom der er udbrudt en Strid, eller dersom man kan antage, at en saadan er i Færd med at udbrøde, kunne Parterne henvende sig til Arbejdsretten og begære dens Bistand. De kunne gøre det i Forening, men ogsaa den ene Part kan gøre det, og det er saa Arbejdsrettens Formands Sag, at sætte sig i Forbindelse med Parterne for at søge at bringe Enighed til Veje. Sa efter Lovforslaget skal endogaa Arbejdsrettens Formand kunne tilbyde sin Hjælp, naar han har Grund til at tro, at der er Fare paa Færde, og det mener jeg er meget fortræffeligt. Derefter skulle Tillidsmænd fra begge Sider udvænes, disse skulle forhandle, og ud af Forhandlingerne skal der fremgaa en Overenskomst. Enighedskamret skal søge at forlige Parterne, at saa dem til at blive enige, og det er jo naturligtvis det, som i det hele skal sætte Kronen paa det hele, dersom det er muligt, og det haaber jeg, det vil være i mange Tilfælde. Men dersom det ikke kan ske — og det maa ogsaa forudsættes, at der kan blive Tilfælde, hvor det vil være forbundet med stor Vanskelighed at saa Enighed bragt til Veje — skal der afsiges en Boldgiftskendelse. Det er imidlertid ikke en Boldgift i den Forstand, hvort man sædvanlig bruger dette Ord; thi ved Boldgift forstaar man jo i Almindelighed en bindende Afgørelse, en Afgørelse, der er givet saaledes, at begge Parter ere bundne ved det Resultat, hvortil Boldgiftsmændene ere komne. I den Betydning bruges imidlertid Ordet ikke i dette Lovforslag. Meningen er den, at Boldgiftskendelsen egentlig kun er et Mavn for, at det er en Afgørelse, som ikke er truffen ved Overenskomst mellem de stridende Parter, men som er fældet af en Majoritet af de dømmende. Thi Boldgiftskendelsen skal, naar det kommer dertil, ikke være bindende for Parterne. Naar den er afsagt, skal den meddeles hjer af Parterne, og der skal derefter gives dem en Frist til at erklære, om de ville underkaste

sig den eller ikke. Jeg er noget i Tvivl, om man ikke kunde gaa videre i denne Sag, om man skal blive staaende paa dette Punkt, om der ikke kunde tænkes en Ordning af en saadan Bestaaffenhed, at i alt Fald den Part, der har begæret Boldgiften, skulde være bunden ved dens Kendelse, dersom der ikke kom Enighed til Stede. Man kunde maasse sige dertil, at en Boldgiftskendelse af den Slags ikke lader sig gennemtvinge, at dens Resultat ikke saaledes som en almindelig Domstols kan eksekveres. Det er naturligvis givet, derom er der ingen Tvivl; men jeg henstiller til nærmere Overvejelse, om man ikke skulde kunne ordne Sagen saaledes, at de vedkommende skulde forpligte sig til at underkaste sig Boldgiftens Afgørelse, saaledes at Undladelse deraf vilde medføre Bødeansvar eller lignende; thi en Ende bør der dog være paa enhver Ting. Naar Striden afgøres af dem, som Parterne selv have været med til at vælge til at afgøre den, maatte der dog virkelig komme en Afslutning paa den Uenighed, der havde været. Det vilde imidlertid være — det indrømmer jeg — noget nyt og videregaaende end Lovforslagets Indhold, men jeg antager dog, at der kunde være Spørgsmaal om, at man kunde i alt Fald overveje dette.

I øvrigt maa jo dette Ting naturligvis meget beklage, at en Sag af denne Vigtighed kommer saa sent hertil, at der ikke vil kunne være Spørgsmaal om — antager jeg — at føre den til Ende i Aar, men allerede dette, at man modtager den vel, vil jo være nyttigt og godt, og jeg skal, naar den Tid kommer, tillade mig at foreslaa Sagen henvist til et Udvalg.

Rundsen: Trods de Indvendinger, som den ærede sidste Taler fremkom med, har jeg dog den Opfattelse af hans Stilling til Lovforslaget — hvilket han jo ogsaa udtalte — at han betragtede det som godt, dersom man kunde saa gennemført saadanne Arbejdsretter og Enighedskamre, som Lovforslaget tilsigter, og jeg betragter det altsaa som givet, at han trods de Indvendinger, han fremkom med, alligevel ser velvilligt paa Lovforslagets Princip og ønsker, at vor Lovgivning maa blive forøget med en Lov af den Art som den her foreslaaede. Den ærede Justitsministers Udtalelser opfattede jeg ogsaa saaledes, at den ærede Minister var velvillig stemt over for Lovforslaget og gerne vil være med til at forøge vor Lovgivning paa dette Omraade. Jeg selv er personlig tilfreds med, at der foreligger et saadant Lovforslag, og kan ligeledes i meget høj Grad ønske, at Lovgivningen i denne Henseende